

H. Mariaparochie

Etten-Leur 4 juli 2020,

We zullen doorgaan, in de sprakeloze nacht.
We zullen doorgaan, met de weifelende zekerheid.
We zullen doorgaan, in een sprakeloze tijd.
We zullen doorgaan, tot we samen zijn.

Ramses Shaffy

Op 29 juni 2020 hebben we het vuur van de pinksterestafette vanuit de H. Maria Magdalenaparochie mogen ontvangen tijdens de Eucharistieviering in de H. Lambertuskerk van onze parochie. In de pastorie van de H. Petruskerk zijn we later in de week samen gekomen om in ontmoeting en gebed te denken en te spreken over vragen rond geloof, leven in Coronatijd en de toekomst die de kerk wacht.

Dit alles willen wij graag met u delen, parochianen van de Immanuelparochie, vandaag samengekomen in Langeweg.

Wij allen blijken het geloof van huis uit te hebben meegekregen. Daar waar de een werd geraakt door de verhalen, waren het voor anderen de rituelen, de feesten, de gemeenschap of de traditie die hen voedde en warmte brachten. Met Brabantse liefde werd er gesproken over 'ons vader en ons moeder'. We werden geboeid door vorm, inhoud én door hen die het geloof bij ons hebben aangedragen, maar dat alles was slechts een begin. Of zoals een van ons zei: 'Het zaadje werd vroeg gepland, maar later in het leven was het de gemeenschap die me leerde om er vorm aan te geven'. Een proces wat op scharniermomenten in ons leven steeds opnieuw werd aangeraakt, wakker geschud, tot leven geroepen.

'De heilige Geest was steeds aan het werk'.

Een land in lockdown bracht veel rustige uren, een 'oorverdovende stilte' en een onwerkelijke wereld. Een wereld die voor velen in onze parochie pas écht werd toen oud-pastoor, Jan Munsters, werd getroffen door het virus en hieraan overleed. In stilte, geen volle kerk, zonder zang, zonder een tastbaar afscheid, werd hij uit ons midden weggenomen, in aanwezigheid van slechts enkele vertegenwoordigers uit de parochie. Het werd pijnlijk zichtbaar dat onze wereld níet altijd maakbaar is.

Corona doet pijn, gedwongen 1,5 meter afstand doet pijn, eenzaamheid doet pijn. Toch zijn er ook nú pareltjes..... We groeten elkaar weer op straat, terwijl we in een boog om elkaar heen lopen. We maken plaats op de stoep en in de winkel. We klappen voor onze helden in de zorg, doen boodschappen voor een buurvrouw en kinderen maken zich zorgen om hun ouders. We hebben leren bidden in een intieme, kleine kerk en we hebben ervaren: 'er is Iemand die meer van mij houdt, dan ik van mijzelf kan houden'

'De heilige Geest was steeds aan het werk'.

Maar hoe gaan wij nu verder? Hoe leren we vorm geven aan een missionaire kerk?
Wie zijn wij en waar komen wij vandaan?
Wij werden als kinderen aangesproken 'in een taal' die we konden verstaan!
Wij mochten in een vertrouwde omgeving kennismaken met Hem die groter is dan ons hart!
Ieder van ons werd persoonlijk geraakt door ritueel, mysterie, gebed of gemeenschap!
We leerden om samen te bidden, samen te spreken en samen te zingen.
Wij staken kaarsjes aan op de momenten dat we het even niet meer wisten of vroegen aan
'ons oma' om dit voor ons te doen.
Want ook al leek Hij soms ver weg, er was steeds een gemeenschap om ons heen die er
voor ons durfde te zijn.

Dus misschien.....

Kunnen wij anderen aanspreken in een taal die zij verstaan?
Kunnen wij anderen vertellen over Hem die we lief hebben?
Kunnen wij anderen kennis laten maken met zang, gebed, mysterie, ritueel of stilte?
Durven wij anderen te laten weten dat wij er steeds voor hen zijn, dat Hij er voor ons is en
dat we steeds opnieuw een kaarsje voor hen zullen branden?
En dat alles hoeven we niet alleen te doen, want.....
 'De heilige Geest is steeds aan het werk'.

Shalom, Gods Vrede en alle goeds voor u allen van uw medegelovigen uit Etten-Leur.